

Arrest

nr. 135 886 van 6 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 november 2014.

Gelet op de beschikking van 5 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. VANCRAEYNEST en van advocaat A. HAEGEMAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster in februari 2011 de vluchtelingenstatus werd toegekend in Polen. Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 97 242 van 14 februari 2013 omdat zij niet aantoonde dat zij in Polen geen toereikende beschermingsmogelijkheden ter beschikking had.

Haar huidige tweede asielaanvraag steunt verzoekster op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat de Poolse autoriteiten onvoldoende bescherming konden/kunnen bieden voor haar problemen.

Ter ondersteuning van haar onderhavige asielaanvraag legt verzoekster een bewijs neer dat haar klacht bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt behandeld, een handgeschreven brief van haar broer R., een brief van de 'Internatinal Association for Peace and Human Rights' in Straatsburg d.d. 1/11/2013 en een brief van de 'International Humanitarian Initiative Foundation' in Warschau.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. De Raad benadrukt in de eerste plaats dat de Memorie van Toelichting een niet-limitatieve opsomming bevat van gevallen waarin de nieuwe elementen de kans niet aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn besluit komt, motieven welke niet worden ontkracht. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van

eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoekster, in een volgens haar gelijkaardige zaak, verwijst naar een arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld wordt een beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen, en een beslissing van de commissaris-generaal waar de kandidaat-vluchteling de vluchtelingenstatus werd erkend, wijst de Raad er op dat elke aanvraag individueel beoordeeld dient te worden waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij of zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. In casu werd echter in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag geoordeeld dat zij niet kan aantonen dat de bescherming vanwege de Poolse autoriteiten ontoereikend zou zijn. Ook in onderhavige asielaanvraag zijn er blijkens de bestreden beslissing geen elementen voorhanden dat er op wijst dat verzoekster in Polen geen toereikende beschermingsmogelijkheden ter beschikking had en bijgevolg de kans aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in België in aanmerking komt.

In de mate verzoekster in onderhavig verzoekschrift informatie aanhaalt betreffende de algemene situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen in Polen, kan dienstig verwezen worden naar wat de Raad in zijn arrest nr. 97 242 van 14 februari 2013 heeft geoordeeld: "De Raad wijst erop dat verwerende partij in haar beslissing op zeer uitgebreide wijze motiveert dat verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat de Poolse autoriteiten onvoldoende bescherming konden/kunnen bieden voor haar problemen. Ter verduidelijking wordt deze motivering geciteerd: "Vooreerst blijkt dat uw klacht bij de rechtbank in mei 2010 en de daaropvolgende gerechtelijke vonnissen van april en november 2011 geen invloed hebben gehad op uw erkenning als vluchteling in januari 2011. Hieruit blijkt dat de Poolse autoriteiten u alvast niet hebben willen verhinderen om klacht in te dienen. Bovendien werd uw eis tot schadevergoeding onderzocht door de districtsrechtbank en hoewel de rechter oordeelde dat de hoofdeis ongegrond was, had u volgens hem wel recht op een schadevergoeding voor geleden morele schade. De rechtbank voor hoger beroep bevestigde dit vonnis. Het feit dat de rechter niet ingaat op al uw eisen, betekent niet dat er geen objectief onderzoek werd gevoerd. Uw verklaring dat er veel zaken die u gezegd hebt niet zouden zijn genoteerd is in deze een blote bewering die u niet hard kunt maken (CGVS, p. 13). Wat betreft uw verklaringen als zou u niet de mogelijkheid hebben gehad om te procederen tegen het centrum zelf en de personen die u hebben mishandeld moet worden opgemerkt dat de advocaten en organisaties die u om hulp vroeg, gratis juridische bijstand verleenden (CGVS, p. 12-13), wat een mogelijke reden is dat zij u niet wensten bij te staan bij het indienen van een dergelijke klacht. Het betekent echter niet dat het onmogelijk is om een dergelijke klacht in te dienen en vormt aldus geen bewijs van een falend rechtssysteem of dat u geen toegang zou hebben tot het rechtssysteem. Voorts blijkt uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken dat u in de zomer van 2011 over een woning beschikte, dat u werk had en dat u toegang had tot een medische behandeling voor uw psychische problemen, die u weliswaar zelf stopzette in 2010 wegens een gebrek aan vertrouwen van uw kant. Uit het door u voorgelegde document van het Centrum voor Hulp aan het Gezin in Warschau blijkt tevens dat de klacht die u ten aanzien van uw sociaal assistente geformuleerd had werd onderzocht en dat de betrokken persoon om uitleg werd gevraagd. ... De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. ... De documenten betreffende de rechtszaak die u had ingespannen tegen de Poolse autoriteiten omwille van uw opsluiting tonen – zoals in bovenstaande paragrafen reeds uitgelegd werd – niet aan dat de bescherming vanwege de Poolse autoriteiten ontoereikend zou zijn. De klacht die u tegen uw sociaal assistente indiende bij het Centrum voor Hulp aan Gezinnen in Warschau vormt een bevestiging van uw verklaringen dat u problemen kende met deze sociaal assistente. Het antwoord op uw klacht toont dan weer aan dat uw klacht ernstig werd genomen en dat de betrokken persoon werd aangesproken over de zaken die haar ten laste werden gelegd." Verzoekende partij herhaalt en benadrukt in haar verzoekschrift enkele keren dat zij wel degelijk problemen had in Polen en dat de Poolse autoriteiten niet in staat zijn of niet bereid zijn om (voldoende) bescherming te bieden. Zij stelt verder ook dat de dreigementen waarmee Tsjetsjenen te maken krijgen sterker worden gevoeld in Polen en dat zij aan de gebeurtenissen die zij in Polen heeft meegemaakt psychische problemen heeft overgehouden, hetgeen er minstens op wijst dat haar betoog geloofwaardig is. Dergelijk betoog doet evenwel geen afbreuk aan de hiervoor vermelde motieven in de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat verzoekende partij in Polen op de nodige hulp en correcte rechtsbescherming kan rekenen." Uit voorgaande blijkt dan ook dat de Poolse autoriteiten in het geval van verzoekster redelijke maatregelen treffen/hebben getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster meent te vrezen. De algemene informatie waarnaar verzoekster verwijst doet hieraan geen afbreuk.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen in Polen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster aldaar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier aldus in gebreke.

Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekster zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haren hoofde suggereren. Het blijkt immers dat verzoekster in de zomer van 2011 over een woning beschikte, dat zij werk had en dat zij toegang had tot een medische behandeling voor haar psychische problemen, die zij weliswaar zelf stopzette in 2010 wegens een gebrek aan vertrouwen van haar kant.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 november 2014, voert verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal haar zaak ten gronde moet onderzoeken aangezien de problemen die zij gekend heeft in Polen niet werden onderzocht. Verzoekende partij is van oordeel dat het besluit van het Commissariaat-generaal kortzichtig is en zij wijst er op dat zowel zij als de kinderen in Polen een vrees voor vervolging hebben ten aanzien van de militie Kadyrovtsy en gediscrimineerd worden omdat zij een sluier draagt. Verzoekende partij verwijst naar de nieuwe stukken en documenten die zij heeft ingediend en zij wijst er op dat ook haar broer lastiggevallen werd door de politie van Kadirov die van hem eiste dat hij verzoekende partij zou terughalen uit Polen omdat zij een klacht had ingediend voor het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Verzoekende partij wijst erop dat de situatie van asielzoekers in Polen zeer slecht is; zij heeft geen medische hulp gekregen niettegenstaande zij fysisch en psychisch werd mishandeld; zij vreest voor de Russische regering waartegen de Poolse autoriteiten haar niet kunnen beschermen. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij een specifiek profiel heeft en het Commissariaat-generaal reeds in

een andere zaak een door Polen erkend vluchteling uit Tsjetsjenië, in België heeft erkend, met name de zaak Batchaeva.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat de problemen die zij gekend heeft in Polen niet werden onderzocht, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de door haar in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag uiteengezette moeilijkheden in Polen reeds eerder werden aangehaald en besproken in het kader van haar vorige, eerste asielaanvraag en dat de door haar in het kader van haar huidige asielaanvraag aangebrachte elementen geen afbreuk doen aan de essentie van de eerdere beoordeling van de commissaris-generaal in het kader van haar eerste asielaanvraag, welke nadien door de Raad werd bevestigd in zijn arrest nr. 97 242 van 14 februari 2013, met name dat zij met betrekking tot haar problemen in Polen over voldoende beschermingsmogelijkheden kon beschikken vanwege de Poolse autoriteiten. Verzoekende partij brengt geen enkel gegeven aan dat hier een ander licht op werpt.

Verzoekende partij verwijst naar de nieuwe stukken en documenten die zij heeft ingediend en op het feit dat ook haar broer lastiggevallen werd door de politie van Kadirov die van hem eiste dat hij haar zou terughalen uit Polen omdat zij een klacht had ingediend voor het Europees Hof van de Rechten van de Mens, doch zij ontkracht, noch weerlegt hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing en voormelde beschikking wordt vastgesteld.

Waar verzoekende partij erop wijst dat de situatie van asielzoekers in Polen zeer slecht is en zij er geen medische hulp kreeg, niettegenstaande zij fysisch en psychisch werd mishandeld, wijst de Raad op hetgeen dienaangaande in de beschikking wordt vastgesteld: *"In de mate verzoekster in onderhavig verzoekschrift informatie aanhaalt betreffende de algemene situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen in Polen, kan dienstig verwezen worden naar wat de Raad in zijn arrest nr. 97 242 van 14 februari 2013 heeft geoordeeld: "De Raad wijst erop dat verwerende partij in haar beslissing op zeer uitgebreide wijze motiveert dat verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat de Poolse autoriteiten onvoldoende bescherming konden/kunnen bieden voor haar problemen. Ter verduidelijking wordt deze motivering geciteerd: "Vooreerst blijkt dat uw klacht bij de rechtbank in mei 2010 en de daaropvolgende gerechtelijke vonnissen van april en november 2011 geen invloed hebben gehad op uw erkenning als vluchteling in januari 2011. Hieruit blijkt dat de Poolse autoriteiten u alvast niet hebben willen verhinderen om klacht in te dienen. Bovendien werd uw eis tot schadevergoeding onderzocht door de districtsrechtbank en hoewel de rechter oordeelde dat de hoofdeis ongegrond was, had u volgens hem wel recht op een schadevergoeding voor geleden morele schade. De rechtbank voor hoger beroep bevestigde dit vonnis. Het feit dat de rechter niet ingaat op al uw eisen, betekent niet dat er geen objectief onderzoek werd gevoerd. Uw verklaring dat er veel zaken die u gezegd hebt niet zouden zijn genoteerd is in deze een blote bewering die u niet hard kunt maken (CGVS, p. 13). Wat betreft uw verklaringen als zou u niet de mogelijkheid hebben gehad om te procederen tegen het centrum zelf en de personen die u hebben mishandeld moet worden opgemerkt dat de advocaten en organisaties die u om hulp vroeg, gratis juridische bijstand verleenden (CGVS, p. 12-13), wat een mogelijke reden is dat zij u niet wensten bij te staan bij het indienen van een dergelijke klacht. Het betekent echter niet dat het onmogelijk is om een dergelijke klacht in te dienen en vormt aldus geen bewijs van een falend rechtssysteem of dat u geen toegang zou hebben tot het rechtssysteem. Voorts blijkt uit uw verklaringen en de door u neergelegde stukken dat u in de zomer van 2011 over een woning beschikte, dat u werk had en dat u toegang had tot een medische behandeling voor uw psychische problemen, die u weliswaar zelf stopzette in 2010 wegens een gebrek aan vertrouwen van uw kant. Uit het door u voorgelegde document van het Centrum voor Hulp aan het Gezin in Warschau blijkt tevens dat de klacht die u ten aanzien van uw sociaal assistente geformuleerd had werd onderzocht en dat de betrokken persoon om uitleg werd gevraagd. ... De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. ... De documenten betreffende de rechtszaak die u had ingespannen tegen de Poolse autoriteiten omwille van uw opsluiting tonen – zoals in bovenstaande paragrafen reeds uitgelegd werd – niet aan dat de bescherming vanwege de Poolse autoriteiten ontoereikend zou zijn. De klacht die u tegen uw sociaal assistente indiende bij het Centrum voor Hulp aan Gezinnen in Warschau vormt een bevestiging van uw verklaringen dat u problemen kende met deze sociaal assistente. Het antwoord op uw klacht toont dan weer aan dat uw klacht ernstig werd genomen en dat de betrokken persoon werd aangesproken over de zaken die haar ten laste werden gelegd." Verzoekende partij herhaalt en benadrukt in haar verzoekschrift enkele keren dat zij wel degelijk problemen had in Polen en dat de Poolse autoriteiten niet in staat zijn of niet bereid zijn om (voldoende) bescherming te bieden. Zij stelt verder ook dat de dreigementen waarmee Tsjetsjenen te maken krijgen sterker worden aangevoeld in Polen en dat zij aan de gebeurtenissen die zij in Polen heeft meegemaakt psychische problemen heeft overgehouden, hetgeen er minstens op wijst dat haar betoog geloofwaardig*

is. Dergelijk betoog doet evenwel geen afbreuk aan de hiervoor vermelde motieven in de bestreden beslissing waaruit duidelijk blijkt dat verzoekende partij in Polen op de nodige hulp en correcte rechtsbescherming kan rekenen." Uit voorgaande blijkt dan ook dat de Poolse autoriteiten in het geval van verzoekster redelijke maatregelen treffen/hebben getroffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster meent te vrezen. De algemene informatie waarnaar verzoekster verwijst doet hieraan geen afbreuk. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen in Polen niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster aldaar werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier aldus in gebreke." Verzoekende partij brengt geen concrete en valabele elementen bij die deze grond in een ander daglicht vermogen te stellen.

In zoverre verzoekende partij laat gelden dat zij een specifiek profiel heeft en het Commissariaat-generaal reeds in een andere zaak een door Polen erkend vluchteling uit Tsjetsjenië, in België heeft erkend, met name de zaak Batchaeva, herhaalt de Raad dat elke aanvraag individueel dient te worden beoordeeld waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij of zij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. *In casu* werd echter in het kader van verzoekende partij haar vorige asielaanvraag reeds geoordeeld dat zij niet kan aantonen dat de bescherming vanwege de Poolse autoriteiten ontoereikend zou zijn. Ook in onderhavige asielaanvraag zijn er geen elementen voorhanden die er op wijzen dat verzoekende partij in Polen geen toereikende beschermingsmogelijkheden ter beschikking had en bijgevolg de kans aanzienlijk vergroten dat zij voor internationale bescherming in België in aanmerking komt.

Ook het argument van verzoekende partij ter terechtzitting dat betrekking heeft op de vrees voor de militie Kadyrovtsy in Polen die haar zal dwingen terug te keren, werd reeds beoordeeld naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag. In het reeds voormelde arrest nr. 97 242 van de Raad wordt daarover het volgende gesteld: *"De verwijzing naar het rapport van Pax Christi Vlaanderen, waarin hoofdzakelijk wordt vermeld dat vele Tsjetsjeense asielzoekers zich onveilig voelen in Polen omdat zij het gevoel hebben dat er overal Kadyrovtsi aanwezig zijn en omdat sommige asielzoekers zelfs telefonisch worden bedreigd of op straat worden aangesproken, dat vele Tsjetsjeense asielzoekers klagen over de wrede en in hun ogen bevooroordeelde behandeling die zij krijgen van Poolse politieagenten en dat slechts zeer weinig Tsjetsjeense asielzoekers, ondanks hun ernstige problemen, kunnen rekenen op internationale bescherming vanwege de Poolse autoriteiten, waardoor velen bang zijn om te worden teruggestuurd naar de Russische Federatie, is, gelet op de voorgaande vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit ondubbelzinnig blijkt dat verzoekende partij zelf probleemloos toegang heeft tot het Poolse gerechtelijke apparaat, evenmin van aard om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen."* De Raad herhaalt dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, wat in casu niet het geval is.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS